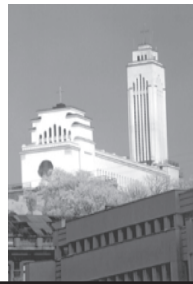

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Liturginiai metai prasideda Adventu. Naujasis liturginis kalendorius grindžiamas Šv. Rašto žodžiais, kurie skelbiami sekmadieniais trejų metų ciklu. Visi Šv. Rašto skaitiniai, trys A,B,C ciklai kalba apie nematomo pasaulio Tvėrėją, Šviesą, Dievą.

Evangelijoje pagal Joną skaitome: "Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas.<> Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko <>. Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa" (Jn 1, 3-4). Kristus kalbėjo: "Aš – pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą" (Jn 8,12); "Jūs pasaulio šviesa. <> Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jus Tėvą danguje (Mt 5, 14;16). Taigi tikrieji Kristaus sekėjai yra Dievo – Šviesos vaikai, todėl baigiantis seniesiems liturginiams metams ir prasidedant naujesiems, mes kviečiami įvertinti savo tikėjimą, pažvelgti į sielos vidų: ar galiu vadintis Dievo – Šviesos vaiku?

Advento laikas skirtas apmąstymui, malda, pasiruošimui paminėti Kristaus pirmąjį atėjimą – gimimą Betliejuje. Tačiau kartu Šv. Raštas kviečia nuolat būti pasiruošusiems sutikti ir antrąjį Kristaus atėjimą. Evangelijoje pagal Luką skamba Jėzaus žodžiai: "Saugokitės, kad jūsų širdis nebūtų ap sunkusi nuo svaigalų, girtybės ir kasdienių rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai. <> Todėl

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Adventas: Budėkite ir melskitės!(Lk 21, 36)

visą laiką budėkite ir melskitės, kad pajėgtumėte išvengti visų būsimųjų nelaimių ir atsilaikyti Žmogaus Sūnaus aki-vaizdoje" (Lk 21,34;36).

Lengva pasakyti: "Saugokitės ir budėkite!" Tačiau kaip išsisaugoti, kai esi silpnas žmogus, tik menkutė žemės dulkelė? Šiame audringame, beprotiškai kažkur skubančiame pasaulyje, kur viskas pajungta besaikiam turto kaupimui, kūniškiems malonumams tenkinti, vis mažiau laiko lieka pabuvimui su Dievu, nuosirdžiam bendravimui. Žmonės dažnai negirdi vienas kito, nejučia šalia esančiojo, nemato jo skausmo. Todėl atstumti, pasijutę nelaimingais, puola į depresiją, jiems apkarsta gyvenimas, jie blaškosi, ieškodami užuovėjos baruose, lošimo namuose, linksmose kompanijose ir dar daug kur kitur, kur nėra tikros meilės Dievui. Laimingas pasijunta tik tas, kuris visais gyvenimo atvejais pasitiki Dievu, kuris girdi Kristaus žodį ir, įtikėjęs Jo meile, priima Jį į savo širdį. Tad kaip tapti tokiau?

Per išpažintį dažnai tenka girdėti: "Man gėda prisipažinti, kad nuolat kar-toju tas pačias nuodėmes, kad trūksta va-lios atsispirti žmogiškoms silpnybėms". Ir žmogus nuleidžia rankas nematydamas išsigelbėjimo iš nuodėmių gausybės. Tačiau reikia atsimiti, jog visos nuodėmės dažniausiai kyla dėl vienos kurios nors priežasties.

Mielieji, Adventas kviečia mus tobulėti. Nuosirdžiai prašykime Šventosios Dvasios, kad ištirtų ir nurodytų silpniausią mūsų vietą, kur turėtume būti ypač budrūs. Pavyzdžiui, man sunku priimti žmogų, erzina jo buvimas šalia. Pabandykite atsidurti jo vietoje. Visi žmonės gimsta Dievo apdovanoti įvairiais talentais, tačiau šie talentai gali ir neatsiskleisti, jei tam nebus palankios dirvos, jei jų nesušil-

dys kitų žmonių šiluma, jei jie nesulauks paskatinimo. Taigi jei jums žmogus nepriimtinas ir per tai save stumiate į nuodėmę, kiekvieną kartą susitikdamas su juo bandykite nugalėti save, pasakykite ką nors malonaus, gražaus, nesistenkite pažeminti ir apkalbėti jo kitų akivaizdoje. Jei matote jo trūkumus, pasakykite apie juos žmogui, parodydami, kad jis iš tikrųjų jums rūpi, kad jį vertinate.

Vienas iš didžiausių žmogaus troškimų – būti priimtam, įvertintam. Tai nereikia, kad kiekvienam norėtusi išgirsti iš kito, koks jis nuostabus, puikus, reikalingas. Be abejo, kartais ir to reikia, tačiau tai nėra esminis dalykas. Būti priimtam – tai savotiškai jausti priėmimo meilę, kuri daug gilesnė už aistrą, jausmus. Nepriimdamai artimo, mes ne tik patys nusidedame, bet ir jį stumiame į nuodėmę. Antai viena šeima, išgyvenusi per 30 metų, išauginusi tris vaikus, net sulaukusi vaikaičių, atsidūrė ant skrybų slenksčio. Kodėl? Dėl to, kad vyras stokojo meilės, būtent priėmimo meilės. Nuolatiniai žmonos priekaištai vertė jį jaustis nelaimingu, nevisaverčiu. Tik sutikęs kitą moterį, kuri džiaugėsi juo tokiu, koks yra, jis pasijuto gerbiamas ir pripažįstamas. Jam kilo noras tobulėti, augti, atitaisyti praeities klaidas.

Kovodami su blogiausiu savo yda, kartu kovojate su kitomis blygybėmis, nes visos nuodėmės atsiranda dėl silpniausių vietų. Mielieji, pradėdami adventinį laikotarpį, kreipkimės į Šventąją Dvasią, prašydami Jos malonių apšviesti mūsų protus ir sielos kampelius, kad galėtume išvelgti savo silpniausias vietas, iš kurių kyla pavojus nusidėti. Prašykime Šventosios Dvasios padėti sutelkti visas jėgas budėjimui, kad šv. Kalėdų rytą sutiktume ramiai ir džiaugsmingai garbindami gimusįjį Jėzų.

Kaip skaityti Bibliją?

G. Martin'as: Dievo žodžio skaitymas, II (pabaiga, pradžia Nr.74)

Prieigos

Todėl turime imtis Rašto su malda. Jau anksčiau minėta, kaip svarbu kasdieninio skaitymo laiką pradėti malda, prašant Dievo mums kalbėti per Rašto žodžius. Privalome ištikimai melsti, kad Viešpats mums kalbėtų, kai skaitome jo žodį. Patikėkite – jis girdi mūsų maldą ir ją atsiliesp.

Malda sąmoningai stojame Dievo aki-vaizdon. Norint klausytis per Raštą kalbančio Dievo, reikia būti vienumoje su juo ir jo žodžiu. Turime būti įmanomai laisvi nuo išsiblaškymų, susitelkę tik į jį ir į tai, ką jis mums rengiasi pasakyti. Jei ketiname klausytis jo balso, privalome nuraminti visus kitus balsus, ypač mūsų proto klajones. Būdami vienumoje su

Dievo žodžiu neturime įsitempti; veikiau reikia atsipalaiduoti ir paprasčiausiai susitelkti į tą, kuris mums kalba. Pagalbos būti vienumoje su Dievu taip pat būtina prašyti pradžios maldoje. Viešpats mus kviečia nurimti: „Žinokite, kad aš esu Dievas“ (Ps 46, 10).

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Pradėdami skaityti Raštą, turėtume laikytis nuostatos: „Tai, ką skaitau, parašyta man ir apie mane“. Jėzaus žodžius turime skaityti kaip skirtus asmeniškai mums. Pauliaus laiškas skaitytinas kaip mums parašytas laiškas, tarsi jis būtų pristatytas rytiniu paštu. Gali atrodyti, kad skaityti Raštą ir jį taip asmeniškai taikyti yra nepagrįsta laisvė. Tačiau šventasis Paulius savo laiškuose būtent taip naudojasi Raštu. Jis Senojo Testamento įvykius taiko savo laišku adresuotam gyvenime. Paulius rašo korintiečiams: „Noriu, kad žinotumėte, broliai, jog visi mūsų protėviai sekė pasukę debesį ir visi perėjo jūrą. Vis dėlto daugumas jų nepatiko Dievui, ir jų kūnai liko gulėti dykumoje. Tie įvykiai yra mums išpėjimas, kad negeistume blogio, kaip anie geidė. <> Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdys, ir buvo užrašyta išpėti mums, kurie gyvename amžiu pabaigoje“ (1 Kor 10, 1. 5–6. 11). Senosios Sandoros įvykiai buvo pavyzdžiai, parengiantys Naujosios Sandoros įgyvendinimą. Panašiai tiek Senojo, tiek Naujojo Testamento įvykiai yra pavyzdžiai mums, jie moko mus, kaip Dievo planas išsipildo šiandien mūsų gyvenime. Paulius taip pat cituoja Senąjį Testamentą ir tiesiogiai pritaiko jo tekstus: „Mozės Įstatyme parašyta: Neužišk nasrų kuliančiam jaučiui! Bet argi Dievui terūpi jaučiai? O gal jis iš tiesų taiko mums? Juk dėl mūsų buvo parašyta, kad artojas turi arti su viltimi ir kūlėjas turi kulti su viltimi

gauti savo dalį. Jei jums pasėjome dvasinių gėrybių, tai argi didelis dalykas būtų pas jus įjauti medžiaginių?“ (1 Kor 9, 9–11). Laiške romiečiams Paulius aptaria Abraomo tikėjimą ir tvirtina: „Tačiau ne vien apie jį parašyta: Jam buvo įskaityta, bet ir apie mus, – nes turės būti įskaityta ir mums, jei tikėsime tą, kuris prikėlė iš numirusių mūsų Viešpatį Jėzų, paaukotą dėl mūsų nusikaltimų ir prikeltą mums nuteisinti“ (Rom 4, 23–24).

Tokiu būdu skaitydami Raštą suprantame ir tai, ką tekstas reiškė tuomet, kai autorius jį rašė, taip pat tai, ką jis dabar reiškia mums asmeniškai. Girdėdami Dievo žodį, per pranašą Jeremiją skirtą Izraeliui: „Amžina meilė aš pamilau tave, todėl nesiliauju tau reikštis ištikima meile“ (Jer 31, 3), suprantame, jog šiais žodžiais Dievas garantuoja savo meilę senajam Izraeliui – tokia buvo jų prasmė tuomet, kai juos ištare Jeremijas. Tačiau šie žodžiai taip pat reikšmingi ir šiandien: per šiuos žodžius mums kalba Dievas, laiduojantis savo pastovią ir amžinai išliekančią meilę. Ir taip yra todėl, kad šių skaitomų žodžių prasmė atitinka viso Rašto prasmę ir mūsų, kaip Kristaus kūno narių, Dievo meilės patyrimą. Galime skaityti Jeremijo žodžius kaip asmeniškai mums skirtus Dievo žodžius, kuriais jis dar kartą laiduoja savo meilę mums.

Panašiu būdu galime skaityti Pauliaus laiškus. Paulius linki efeziečiams: „kad iš savo šlovės turtų suteiktų jums stiprybės jo Dvasios galia tapti tvirtais vidiniais

žmonėmis, kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, išsiskinę ir ištvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta bet kokį žinojimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnybės“ (Ef 3, 16–19). Kreipdamasis „jūs“ Paulius omenyje turėjo beveik prieš du tūkstantmečius Efeze gyvenusius žmones. Tačiau taip pat šiandien kiekvienas Pauliaus žodžius gali priimti kaip jam skirtą vardinį Dievo kreipinį. Galime skaityti juos kaip atskleidžiančius, ką Dievas kiekvienam iš mūsų šiandien numatė. „Tai, ką skaitau, parašyta man ir apie mane.“ Šitaip skaitomo Rašto žodžiai įgyja mums skirtą reikšmę ir pritaikymą.

Kai girdime Jėzų sakant: „Išritink raštą iš savo akies, prieš rūpindamasis iš savo brolio akies pašalinti krislelį“, mintyse gali iškilti kai kurie mūsų broliai su krislu akyse, taip pat ir mūsų pačių ryšių riogantys raštai. Jėzaus žodžiai: „Neteiskite ir nebūsate teisiami“, gali priminti mūsų nepagrįstus kitų smerkimus, taip pat tas mūsų gyvenimo sritis, kur viliamės gailėstingumo, o ne griežto teismo. Išgirdę Jėzaus žodžius: „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, – kad apščiau jo turėtų“, pirmiausia suvokiame, kad jis kreipiasi į mus, sakydamas, jog atėjo mums duoti gyvenimo pilnatvę. Vienas dalykas yra tikėti, jog Jėzus atėjo mylėdamas visus žmones; visai kas kita priimti, kad jis myli mane.

Dvasiniai skaitiniai „Evangelijos šviesa“

Adolfa Daukšienė

10. „Jaunam vynei – nauji vynmaišiai“ (Mk 2, 18-22)

Jėzus gyveno ieškodamas mūsų, kviesdamas įvairiais būdais pas save. Dievas, kuris yra meilė, trokšta būti su savo mylimais žmonėmis, nes jis yra Emanuelis – „Dievas su mumis“. Kai mes, nusidėjėliai, kuriems atleista, valgome kartu su Viešpačiu, tai nėra šiaip sau paprasta puota. Tai vestuvių puota, garbingas ir niekam neprilygstantis džiaugsmas, kurio niekas negalėjo tikėtis: Jėzuse švenčiamos Dievo vestuvės su žmonija. Jis susivienija su mumis, kad mus suvienytų su saviimi. Jėzaus atnešama naujovė ta, kad jo puotoje negalima dalyvauti apsirėngus senu įstatymo apdaru, užlopytu naujais lopais. Į šią puotą įžengiama tik su nauju jo

gailėstingumo drabužiu. Puotoje su Jėzumi mums dovanojamas naujas gyvenimas. Pranašų žadėta naujoji Dvasia, paties Dievo meilė – Šventoji Dvasia. Ji išsilieja svajinanti ir putojanti kaip jaunas vinas, kuris yra džiaugsmo ir meilės ženklas. Kristaus Dvasia numarina senąjį žmogų, užsidariusį įstatymo pasmerkime. Per atlidumą gimsta naujas žmogus, turintis ne akmeninę, o kūnišką širdį, kuri yra naujas maišas Dvasiai, „teikiančiai gyvenimą“ (2 Kor 3,6).

Žmogus visada bando suderinti ožką su kopūstais, norėtų naujo, neprarasdamas seno. Tačiau kryžkelėje nedrįstantis apsispręsti žmogus taip ir lieka stovėti, prara-

dęs abu kelius. Jėzaus atnešta „Džiugioji naujiena“ kėsina į mumyse ir šalia mūsų nusistovėjusias pusiausvyras. Ji visada yra naujovė, nesuderinama su praeitimi. Su Jėzumi atėjo naujojo pasaulio ir naujojo gyvenimo pilnatvė: „Kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys“ (2 Kor 5,17). Dvasia reikalauja ir suteikia naują širdį, kūnišką širdį kaip maišą naujam vynei. Ji kuria naujas struktūras su skirtingais santykiais nei įprasta. Tikintysis atsižada ankstyvesnio senojo žmogaus gyvenimo būdo ir „apsivelka nauju žmogumi, sukurtu pagal Dievą“. Tegul Šventoji Dvasia lyg karšta vasara užlieja visus savo meilės šviesa.

Parapijos žmonės

Kun. Vincas Kudirka – Kauno Kristaus

Prisikėlimo bažnyčios vikaras:

Kiekvienas krikščionis yra kviečiamas liudyti tikėjimą savo gyvenimu

Mūsų parapijoje jau nuo pavasario darbuojasi jaunas santūrus vikaras Vincas Kudirka. Norėtume pakalbinti ir arčiau susipažinti su šiuo mielu kunigu.

1. Pirmiausia prašome papasakoti apie savo giminės ištakas, nes Jūsų vardas ir pavardė labai intriguoja – visa Lietuva žino Vinčą Kudirką kaip tautos nacionalinio atgimimo šauklį, poetą,

himno autorių. Pagal duotą sūnui vardą galima spręsti apie Jūsų tėvelių patriotiškumą ir net šeimos tradicijas.

„Jei esi Vincas Kudirka, tada aš Jonas Basanavičius“, – tokius ir panašius sakinius tenka išgirsti pasakius savo vardą ir pavardę. Daugelis mano, kad tėvai turėjo gerą humoro jausmą, bet viskas kur kas giliau nei atrodo. Vardas – tai giminės

tradicija, besitęsianti jau keletą kartų, beje, taip pat susijusi ir su nacionalinio himno autoriumi Vincu Kudirka. Turiu pripažinti, kad tai turi ir atsakomybės bei įsipareigojimo svorį.

2. Kokias gyvenimo vingiais Dievelis Jus atvedė į savo avelių ganytojų gretas? Kas lėmė šį pasirinkimą?

Kiekvienas žmogus ieško laimės, trokšta surasti savo vietą gyvenime. Pašaukimas yra įrašytas kiekvieno žmogaus širdyje ir tereikia jį atpažinti, bet kartais nėra taip paprasta. Manau, kiekvienas esame patyrę tokį jausmą, kada yra gera būti ten, kur esi arba miela daryti tai, ką darai, ir savęs kitoje vietoje neišivaizduoji. Per keletą metų supratau, kad kunigystė yra tai, ko aš noriu siekti ir kuo noriu gyventi. Įtakos turėjo ir žmonės, kuriuos teko pažinti vaikystėje, kaip antai amžinos atminties kunigas Leonas Kalinauskas. Galiausiai pradėjau suprasti, kad kažkas labai traukia į kunigystę, o kuo labiau bandžiau priešintis, tuo giliau buvau įtrauktas į tikėjimo gelmę. Tai lyg magnetas, nuo kurio sunku atsiplėsti. O svarbiausia juk, kad žmogus kažką darydamas jaustų, jog daro teisingai, kad neklysta ir kad tie darbai teiktų laimės jam ir kitiems.

3. Žinome, kad Jūs mokėtės ir Italijoje. Ką davė Jums šios studijos? Ar teko dalyvauti konkrečios parapijos bendruomenės veikloje ar su ja susipažinti? Kuo mes, lietuviai katalikai, skiriamės nuo italų? Kas labiausiai nustebino?

Savo kailiu teko patirti, ką reiškia pararlė „mokslo šaknys karčios“, kai pradėjau studijas Romoje. Gyvenau vokiečių bendruomenėje, Italijos širdyje. Tad pri-

sirijau tų „šaknų“ iki soties. Bet, žinoma, sunkiausias buvo adaptacinis periodas, o vėliau viskas tapo suprantama ir aišku tiek kultūriniai, tiek mokslo atžvilgiu. Susipažinau su kitų tautų žmonėmis, pradėjau ruošti vaikus sakramentams vienoje Romos parapijų. Tiesą pasakius, buvau labai nustebęs, kaip italai įsijungia į savo parapijos veiklą ir nepalieka visko ant klebono pečių arba likimo valiai. Tie metai praleisti užsienyje buvo tarsi kaupimo ir stebėjimo laikotarpis, o dabar, kai pats tapau kunigu, stengiuosi panaudoti tai, kas tada buvo užfiksuota. Bendravimas su žmonėmis teikia gyvenimui prasmės ir sudabartina kunigo apaštalavimo tarnystę. Tai ir yra pastoracijos viršūnė. Bet svarbiausia nepamiršti, kad skelbi ne save, o Tą, dėl kurio malonės esi toks, koks esi.

4. Mūsų parapijoje prasidėjo Jūsų, kaip kunigo, gyvenimo kelias. Kaip išivaizdavote pastoracinę veiklą ir kaip sekasi įgyvendinti savo užmojus? Kuri veikla labiausiai Jus traukia?

Dažnai tenka bendrauti su jaunais žmonėmis – kūrybingais, ieškančiais ir dažniausiai netikinčiais. Tada galiu save išbandyti ir svarbiausiai matyti, kaip Dievas tuos žmones paliečia, net jiems to ir nesuprantant. Pašnekėsiai apie šiuolaikinę muziką, kiną, technologijas ir kitus kasdienius dalykus, rodos, nėra tie dalykai, per kuriuos galime pažinti Dievą, tačiau kunigas yra toks pats žmogus kaip ir kiti, o ne iš dangaus nukritęs. Į kitą žmogų reikia prabilti jam suprantama kalba, jam artimais žodžiais ir padėti atpažinti Dievą šiame pasaulyje.

5. Romėnai sakė: Nomen est omen (vardas yra lemtis). Taigi gal ir Jūs ra-

šote eilėraščius? Nors šiandien kunigai labai užsiėmę, bet kaip jaunas žmogus turbūt turite ir savo mėgstamą laisvalaikio „hobi“?

Dažnai pajuokauju, kad mano pirmasis pašaukimas – žvejyba – išsivystė į didįjį pašaukimą – kunigystę. Manau, žuvis tikrai negalėtų pasakyti, kad esu jų draugas. Tad žvejyba, mano gyvenime yra labai dviprasmiškas žodis.

„Tau, Aukščiausias, mano muzika skamba“. Tikriausiai šių žodžių paskatinti, keletas kunigų, tarp jų ir aš, nusprendė susiburti į grupę ir pradėti muzikuoti. Jau nuo vaikystės domėjausi muzika, jos klausymas visada teikia daug džiaugsmo. Tad kodėl juo nepasidalijus su kitais, ypač su jaunimu? Visi esame pašaukti mylėti, o kiekvienas krikščionis yra kviečiamas liudyti tikėjimą savo gyvenimu. Šiuo kvietimu turime pasinaudoti, nes jis yra ir bilietas į laimę.

Kun. Vincą Kudirką kalbino
Dalė Starkutė

Parapijos gyvenimo atspindžiai Birutė Vasylienė

Kalendoriaus „Kryžių kalnas – 2010“ pristatymas

Lapkričio 15 d. į vakarines šv. Mišias susirinko nemažai tikinčiųjų, kuriuos „atviliojo“ susitikimas su Šiaulių vyskupu Eugenijumi Bartuliu.

Šv. Mišias aukojo prelatas Vytautas Steponas Vaičiūnas. Jo pasakyta homilija buvo savotiška įžanga į visų laukiamą susitikimą. Prelatas kalbėjo apie prasmingai praleistas gyvenimo akimirkas, kurių kiekviena gali būti paskutinė. Kristaus pasakyti žodžiai „Būkim pasiruošę“ yra vi-

sa dvasinio gyvenimo esmė. Didžiulė Dievo dovana, kad mes nežinome paskutinės gyvenimo akimirkos, tai leidžia prasmingai gyventi, kurti, mylėti. Jei aš gyvenu su Dievu, tikėjimo dvasia, kasdien atsi-prašau Viešpaties, suprasdamas, kad esu netobulus, tai manęs negali gąsdinti mintis apie mirtį.

Po šv. Mišių visi sugūžėjo į konferencijų salę. Susitikimą šiltai pradėjo aktorė Dolorosa Kazragytė. Ji pakvietė Kauno sakralinės muzikos mokyklos choro „Pastoralė“ merginas pasveikinti susirinkusius giesme „Ženklas vilties“. Šios giesmės žodžius ir muziką sukūrė choro „Pastoralė“ vadovė Nijolė Jautakienė, kuri vėliau pasakė, kad šis kūrinys skirtas vyskupo E. Bartulio garbei. Giesmė merginos baigė išpūdingu kryžiumi.

Susitikimą vedusi aktorė D. Kazragytė atskleidė vakaro siurprizą: ne tik vyskupo E. Bartulio kalendorių „Kryžių kalnas - 2010“ ir prof. habil.dr. A. Motuzo knygą „Kryžių kalno maldynas ir giesmynas“, bet ir naują Gintarės Jautakaitės eilėraščių knygutę.

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

Vyskupas E. Bartulis pasisveikindamas tarė: „Jaučiuosi kaip namuose, savo gimtajame mieste. Kryžių kalnas yra unikalus, brangus lietuvių širdžiai. Jis trumpai pristatė ir pakomentavo kiekvieno mėnesio kryžius, esančius 2010 m. kalendoriuje.

Įpusėję renginiui vyskupas pakvietė aktorę Doloresą paskaityti keletą eilių. Ji nepaprastai jautriai perskaitė Gintarės Jautakaitės eilėraštį „Baltas marių sniege, sužydėjęs saule“... Ir vėl „Pastoralės“ merginų choras džiugino giesme „Viešpaties meile apgaubki mane, žemės kelionėję paguoski...“ (žodžiai Salvinijos Jautakaitės, muzika Gintarės Jautakaitės).

Vėliau profesorius A. Motuzas trumpai papasakojo „Kryžių kalno maldynių ir giesmynų“ atsiradimo istoriją. Viskas prasidėjo 1972 metais, kai profesorius dar bu-

vo Šiaulių aukštosios muzikos mokyklos studentas. Tuomet Šiauliuose buvo susikūręs slaptas subkultūrinis judėjimas „Saulės vaikai“, kurio pagrindinis ginklas buvo giesmė, malda, muzika. Paskatintas vyskupo E. Bartulio, profesorius giesmes ir maldas sudėjo į knygeles ir diskelius. Padėkojęs vyskupui ir prelatui V. Vaičiūnui už palaikymą, paskatinimą, vertinimą, profesorius A. Motuzas suteikė žodį prelatui.

Prelatas pasiūlė viską pamiršus išivaizduoti, kas būtų įvykę, jei Kristus būtų atėjęs šiandien, jei Jį būtų nukankinę elektros kėdėje, sušaudę arba numarinę dujų kameroje? Dievas galėjo atpirkti mus vienu blyksniu, žodžiu, tačiau Jis norėjo parodyti mūsų žmogišką menkumą, o priemonę pasirinko kryžių. Kryžius tapo ne siaubu, bet gyvenimo atrama. Pats gyvenimas savotiškas kryžius. Prisiminkime, kad šypsomės ir džiaugiamės ne tiek jau

daug, daugiau sutinkame tuos žmones, kurie neša skausmą. Vyskupas išleido kalendorių, kad ne šiaip jį pasikabintume, bet kasdien išgyventume gyvenimo prasmę ir turinį. Tas pats liečia ir profesoriaus išleistas knyges. Jos skirtos ne bibliotekai, bet skaitymui, giedojimui. Jos turi tapti dar didesniais atramos taškais mūsų žemiškoje kelionėje.

Vakarą vyskupas baigė padėkos žodžiais „Pastoralės“ merginoms, jų vadovei N. Jautakienei, aktorėms D. Kazragytei ir O. Dautartaitei, kuri perskaitė Leonardo Andriekaus „Rūpintojėlių“. Visus palaiminęs vyskupas pakvietė tradiciškai susikabinus rankomis sugiedoti „Glory, Glory Aleliuja“.

Tai buvo nuoširdumo, švelnumo, džiaugsmingos palaimos vakaras. Žmonės skirstėsi tyresni, pripildyti gėrio ir meilės, bent akimirka pamiršę kasdienes vargas.

Regina Markevičienė

Kaunas be Vaižganto – ne Kaunas

Kur tik man liepė eiti, ėjau, neklausdamas, kas jį įgaliojo man liepti. Visą dariau visuomenės labui. Ėjau, dirbau be atodairios... liepė būti kunigu, kad galėčiau likti savam krašte, – esu, nesiskundžiu ir nusikunigavęs nesijaučiu. Liepė būti žurnalistu, buvau. Liepė būti politikos veikėju, diplomatu, revoliucionieriumi, tik ne anarchistu, – buvau. Liepė profesoriauti, profesoriavau aukštojoje mokslo įstaigoje. Jei būtų liepę važiuoti pas anglų karalių, turbūt būčiau važinęs savo gėdai

(J. Tumas-Vaižgantas).

Gražų spalio 18-osios sekmadienį po šv. Mišių Žaliakalnio bendruomenę į Kauno Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios konferencijų salę subūrė Juozas Tumas-Vaižgantas – kunigas kanau-ninkas, švietėjas, rašytojas prozininkas, publicistas, literatūros kritikas, leidėjas, pedagogas, knygnešys, bibliofilas, visuomenininkas – taip trumpai galėtume apibūdinti Juozo-Tumo Vaižganto asmenybę, kuri prieškario Kauno kultūriniam gyvenime savo buvimu ir darbais švieste švietė.

„Vaižganto pėdos įmintos ir Žaliakalnio slaituose, kai lankė savo giminaičius Klimus. Paskutinius savo gyvenimo mė-

nesius J. Tumas praleido Žaliakalnyje, Klimų viloje. 1968 m. ant namo Vaižganto g. 25 įrengta memorialinė lenta,“ – susirinkusiems į Vaižgantines Prisikėlimo parapijoje pasakojo Vaižganto muziejaus vedėjas Alfą Pakėnas, kurio sudarytą prisiminimų knygą „Neužmirštas Vaižgantas“ netrukus išvysime naujų knygų lentynose.

Ištraukas iš būsimos knygos skyriaus „Vaižgantika“ su ugnele skaitė aktorė Olyta Dautartaitė, o aktorė Kristina Kazakevičiūtė pasibeldė į susirinkusiųjų širdis literatūriniu paties rašytojo pasakojimu apie motutę ir tėvelį.

Labai laukta viešnia iš Vilniaus etnologė Gražina Kadzytė išklejo J. Tumo slapyvardžio kilmę. Vaižgantas – linų dievaitis, o lino raštų margumu, lino drobelių baltumu didžiavosi kiekviena lietuvaitė. „Viena linelius pasėjau...“ – lino darbų pasaką išdainavo etnografė Eglė Vindašienė.

Po bažnyčios skliautais naujai su-skambėjusios, ne vieną širdį suvirpinusios ir publikos pritarimo sulaukusios Eglutės atliekamos liaudies dainos puikiai derėjo prie poetiškiausiu prozininku vadinamo rašytojo Vaižgantiškos dvasios.

Apie Vaižgantą bibliofilą, knygnešį ir

knygių, XXVII knygos mylėtojų draugijos vieną ikūrėjų ir aktyvų jos narį pasakojo šiandieninė šios draugijos pirmininkė Dalia Poškienė.

Beliaka pasidžiaugti, kad Vaižgantas dar gyvas mūsų širdyse, dar buria mus ir vienija. Ir kviečia dirbti vardan tos Lietuvos, kurią vieną labiausiai mylėjo, kultūros ir gerovės. Telaimina mūsų gerus darbus medinis konferencijų salės Kristus ir telydi Vaižgantiška dvasia – linkėjo Bendruomenės centro „Žaliakalnio aušra“ pirmininkė, „Aušros“ bibliotekos vedėja Regina Markevičienė.

Vaižgantines Žaliakalnyje bendromis pastangomis surengė Bendruomenės centras „Žaliakalnio aušra“, Kauno miesto savivaldybės V. Kudirkos viešosios bibliotekos „Aušros“ padalinys ir Prisikėlimo parapijos moterų katalikių sambūris.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis